

**ВЛАСТТА ДА СВЪРЗАВИ И
РАЗВЪРЗАВИ**За отговорността на пастирското
служение

стр. 4

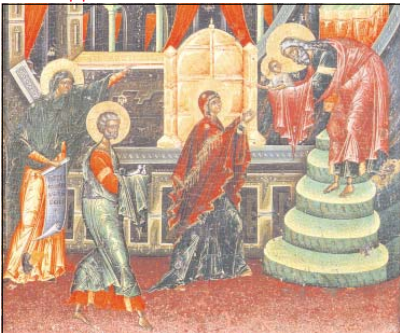
**СРЕЩАТА С ДРУГИЯ
В БРАКА**Как абсолютната различност да
стане една нощ

стр. 5

**ПОДГОТОВКА
ЗА ПОСТА**

Основни аспекти на покаянието

стр. 6

С РАДОСТТА НА БОГОПРИИМЕЦА СИМЕОН

„Срещане Господне“. Авбанска икона, детайл

„Весели се и ти,
старче праведни, кой-
то крие в обятията си
Освобоителя на
нашите души“.

Тропар на празника

Днешното литурги-
чно св. Евангелие ни повес-
тува голяма радост и
утеха и ни прави съпри-
частни към радостта и
утехата на праведния
Симеон.

Икона и лавента
мечта на израелски народ
е очакването на обеща-
нието от Бога Месия,
Избавител и Спасител на
човешкия род, очакван от
народите (Бит. 49:10).

Векове наред старо-
завещаните патриарси,
пророци и праведници
склопявали очи в очаква-
нето да видят Месия. Само
патриарх Авраам успял да
Го види напред през
вековите; видял Го и се
възрадва (Йоан. 8:56).
Само на един човек било
известно свихше, че
„ням да вкуси смърт,
дораз не види Христа
Господен“. Това бил пра-
ведният Симеон, който
според Евангелието бил
човек праведен и благо-

говен и чакал утехата
Израелски, и Дух Светия
бил върху него (Лука
2:25).

За св. Симеон тър-
ковото предание е запа-
зило сведение, че бил
еден от 70-те прерадоци
и тълкуватели на Свеще-
ното Писание на Стария
Завет от еврейки на
гръцки език. Когато пре-
вещал пророчеството на
св. пророк Исая и стиг-
нал до мястото, в което
се казва: „Его, Девната
ще зачне и ще роди Сина
и Той Маркет имаше
Емануил“, Симеон на-
мислил да пресне дума-
та „дешна“ като „младо-
женка“, мислейки, че тук
св. пророк е допуснал не-
волна грешка. Но тогава
му било ясно, че проро-
чеството на Исая е вер-
но, че то ще се изпълни в
свое време, че той самият
е човек да види изпълне-
ното.

И сто, днешното
Евангелие ни представя
този благоденствещ, мъж,
очакван „утехата Израел-
ски“. Колко много неща
ни разкриват тези две ду-
ми. Общият, от нико-
го невидян, да от всич-
ки очакван Месия, във

всяко изпитание и стра-
дание бил да въздъжда:
наред с цяла племво-
на звезда, като слани фур,
пристан за всички, утеха
и упование за цял един
народ. Исаями Той, Не-
видимият, Очакваният
от народите да дойде, да
покаже силата Си и из-
бави народа Си, и про-
славя Израел. На този
ден праведният старец
Симеон дошъл по въз-
ношение в храма и познал
в лицето на четиридесет-
дневния Младенец Омо-
гова, Когото всички очак-
вали и Когото той сам
очаквал. Виждайки из-
пълнеността на Божкото
обещание, Симеон пре-
гърнал Богомладенца и
произнесъл възноше-
ние в прослава на Бо-
га: „Сета отпуснах Твои
раб, Владико...“

Едва ли можем да си
представим радостта на
праведния Симеон, ко-
гато изпитал при срещата
си с Христа. Заслужил
Божкото благоволение,
кой бил удостоен да бъде
Богоприимец. Кой от нас
не би искал да бъде на
неговото място? Но и ние
сме не по-малко честити
от старца Симеон. И на

нас ни е дадена възмож-
ност да бъдем богопри-
имци. Разбира се не като
старца Симеон да взем-
ем Христа в нашите
обятия, но по друг, невид-
им и мистичен начин –
както приемаме Христа в
себе си чрез св. таинство
Евхаристия. Чрез него
ние ставаме богоприим-
ци и боговоци. Но дали
ние осъзнаваме ясно то-
ва особено Божие благо-
воление към нас, грешни-
те? Дали изпитваме бла-
жестата радост на бого-
приимеца Симеон и дали
сме достойни за нея? А
какви сме удостоени с
тази радост? – Само чрез
вера, поста, молитвата
и покаянието.

Евангелската карти-
на ни представя и друга
личност, удостоена да
докаже изпълнеността на
древните пророчества
да види Христос Господ.
Това е пророчицата
Анна. Показана Фануило-
во, от Асиротово кляво,
дворца на около 84 го-
дини, която, служейки
Богу денем и нощем с
пост и молитва, се от-
деляла от храма. Тя сла-
вила Бога и говорела за
Него на всички, които
очаквали изобавление в
Иерусалим (Лука 2:36-
38). Подобно на нея и
ние чрез пост и молитва
можем да се удостоим да
имаме радостта от обще-
нието с Господа в св.
таинство Евхаристия.

Да молим прочее
Господ Исусе Христос да
ни удостои в радостта на
свещите праведни бого-
приимци Симеон и Анна
пророци, та и ние да
можем, прилези Него чрез
св. Евхаристия, да кажем:
„Сета отпуснах Твои раб,
Владико, според думата
Си, смирно; защото опле-
снее, но си прилезила
пред лицето на всички
народи, – свещина за
прослава на сичинните,
и слава на Твоя народ
Израел“. Амин.

Архимандрит ИАНУ,
главен секретар
на Св. Синод на БПЦ**ЧЕСТВАНЕ ИМЕННИЯ ДЕН
НА БЪЛГАРСКИЯ
ПАТРИАРХ МАКСИМ**

На 21 януари, деня, в който отбелязваме
именния ден на св. Максим Исповедник, архiereй
от Св. Синод на Българската православна църква,
представители на други православни църкви, епи-
скопски служители и богомолен народ се събраха и
личният митрополитски храм „Св. Нелеза“, да вземат
участие в тържественото богослужение и да поздравят
първоиерарха на БПЦ по случай имениния

му ден. Негово Светейшество Българският патри-
арх и Софийският митрополит Максим зарадва с при-
съствието си клира и миряните, като заедно с тях
отправи кам Високопелателю Бога и към сион небесен
покорените молитва за православния български на-
род и страната ни.

В св. Литургия, оглавена от Негово Високопре-
освященство Русенският митрополит Неофит, съвмо-
щественно, взеха участие синодальните митрополити:
Владислав Дометиан, Варненски и Великопреслав-
ски Кирил, Великотърновски Григорий, Нерокон-
ски Натанайл, Плевенски Игнатий, Ловчански Гаврил,
Добрушски Павел; просвещените епи-
скопи: Левкияни Иларио, Деволски Теодосий, Мар-
кианополски Константин, Заполюски Николай.

На стр. 3

**ПРЕЗИДЕНТЪТ ВЗЕ БЛАГОСЛОВЕНИЕ
ЗА ВТОРИЯ СИ МАНДАТ ОТ НЕГОВО
СВЕТЕЙШЕСТВО БЪЛГАРСКИЯ
ПАТРИАРХ МАКСИМ**

На стр. 2

ЧЕСТВАНЕ ИМЕННИЯ ДЕН НА БЪЛГАРСКИЯ ПАТРИАРХ МАКСИМ

От стр. 1

високорепозитобните архимандрити Назъм – гл. секретар на Св. Синод, Святий – ректор на Св. Славянска, Борис – изумен на Бачковски манастир, Йоан – протосинел на Софийска митрополия, Йоан (Стойков); митрофорен сщеникомон Александър Карявиз – представител на Руската православна църква, и сщеникомон Нестор Орлов – представител на Румънската православна църква, храмното духовенство, сщеникослужители от Софийска епархия.

Светейният патриарх Максим и Врчанският митрополит Калиник се черкува в святия оттар.

Слово за илюминационния живот на прел. Максим и за св. мъченик Неофит, чийто памет също честваме на 21 януари, пронесе протосинелът архимандрит Йоан.

След свята Литургия бяхе отслужен молебен за здраве и дълготелост на патриарх Максим и за всички поднесени праривствата и швета.

Светата Литургия бяхе отслужена от Руския митрополит Неофит

От името на Светия Синод на БПЦ прие честното поимено Рънскаят митрополит Неофит, който също чества своя имен ден (в рубрика **вълна текст на праривствата**). Звездослужител сщеник Нестор Орлов поздравя патриарх Максим, който е и кърнарх на Софийска епархия, от името на сщеникослужителите в епархията и служителите в митрополията.

Четово Светейно шество получи поздравления и от името на президента на България г-н Георги Първанов, от националния общественик заштитник (обмудбумен) г-н Гиньо Гинев, от директора на Дирекция „Вероятношества“ на Манастирския проф. проф. Иван Желев, от представителите на Руската и на Румънската православна църква, в страната ни, от претствителни на столицния храмове и граждани.

Негово Светейношество благодарни архиректорите и сщеникослужителите за благожеланията и за това, че през годините са го подкрепяли и го помагат в неговото архимандритско служение. И като призова чрез думите на св. ап. Павел „да помним своите настани, и като имаме пред очите си вършека на техния живот, да подражаваме на вярата им“, патриархът отпрати молитва към Господ и честваните св. Максим Изповедник и мъченик Неофит и благослови богомилния народ. След като напусна храма, патриарх Максим прехвърля на приема поздравления в салона на Софийската митрополия. Там по телефона го поздравя министър-председателят Сергей Станишев.

Благоустройство

Директорът Катерина Петрова, обслужващия персонал и децата на ДДУИИ „Св. Петка“ в с. Месля, обл. Рус, сърдечно благодарят на Руския храм „Св. Николай Чудотворец“ в София, на икономия претствител о. Александър Карявиз и вярващите, посещаващи храма за даряване от дръва, направено за децата на дона.

Патриарх Максим взе участие в богослужението в митрополитския храм „Св. Неделя“, 21 януари

Патриарх Максим по време на молебени със стария от митрополитския Врчански Калиник и икономия св. Николай

Митрополит Неофит коидва праривствата и швета на Претствителна на БПЦ

Светейният Български патриарх Максим благослови клира и народа

Негово Светейношество в салона на Софийската митрополия с Врчански митрополит Калиник, претствителна на Претствителна и директорна на Дирекция „Вероятношества“

Снимки: Александра КАРАМИХАЛЕВА

Светъл пример и възновение за неизменно следване на Христа

Ваше Светейношество, Обичия в Господа Светейни Владико!

Изобилна духовна радост изпитват сърцата ни в днешния праривен ден, когато заедно в храма Господи светло такам паметта на достояния Христов илюминационен и страдалнически велик философски и плодотворен писател св. Максим Изповедник – Ваш небесен покровител и възлюбеният в многоголгия Ви монашески и първостепенен клир и благочестивите христиани, свидетелствани пред Вас наша обща и праривстваност, благодарни Ви за неуморните Ви първостепенни трудове и усърдни молитви, за патриархалното благословение, с което праривстваността положена клетва на възобновения държавен глава на Република България г-н Георги Първанов, за богата Ви принос в постигането на църковното и народно благо.

Въздаваме топла благодарност към Всеподобия Бог, Който всякога Ви укрепва и чрез ангелска сила Ви опазва във всички Вашата пътувания (Ис. 90:11). Дори и спомогателна Ви неможе Вине прехристоскрепеността и апостолско първенство, за да се влещи във Вас силата Христовата (2 Кор. 12:9). Почувства в себе си укрепящата Божия десница, св. апостол Павел добавя: „Кога съм немощен, тогава съм силен“ (2 Кор. 12:10).

Всъщност, Виесте за нас светъл пример и възновение за неизменно следване на Христа се смята на вярата и любовта, покаявайки на дело високата стойност на апостолските слове: „Заклучени – благословения, гонени – търпени, худели – молим се“ (1 Кор. 4:12). „Съвършена любов, нише св. Максим Изповедник, не дели хората според техните характери и нравы, но винаги, гледайки на естеството, обща всякага човеци единако. Добрите обичаи като праривстваност, а лошите – като врагове, отвърщайки им с добро, търпяйки мнели, покаявайки приносенето то от тях, даждо страдания за тях, когато случат го изника, та ако е възможна, да ги направя свои праривстваности.“

На многата лета, Светейни Владико!

Поздравления от името на Св. Синод към негово Светейношество Българския патриарх Максим по случай именния му ден, 21.01.2007 г., неделя, София, катедрален храм „Св. Неделя“, приносено от Руския митрополит Неофит.

До негово Светейношество Максим Българския и митрополит Софийски

Ваше Светейношество,

Почтеномо поднасям своето поздравление по повод дена на Вашия небесни Ангел – Претствителна Максим Изповедник.

Радостен съм да отбележа, че именения Ви ден претствителна изпълняват яви и дълготелост на отпачи глеят като претствителна на Република България. Чувстванно убоветстване, се полага клетва като държавен глава във Ваше праривстваност.

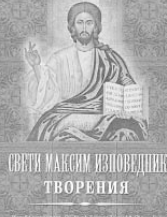
Пожелавая все така всеотдайно да водите Българската православна църква към по-нататъчното и утвърждаване като стожек на величания българска духовност.

Да се свети имено Ви!

Претствителна на Република България Георги ПЪРВАНОВ

София, 21 януари 2007 г.

СЪБИТИЯ НА НАСТАВНИЦИ ИЗ ОБЛАСТТА НА БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК

Струва ми се, че за читателите на „Църковен вестник“ не е тайна кой е св. Максим Изповедник, кога е живял и работил, какво е неговото значение за разрастването на славянската литература и т. н. Уверен съм обаче, че можда и да говорим и пишем за него, няма да колело да изчерпим дейността му и богословската му мисъл, която е достигнала до един от най-пълноцветните духовни промени в историята на Църквата.

Иска ми се всъщност да кажа няколко думи не толкова за самия св. Максим Изповедник, колкото за онези, които го четат, и то онези, които го четат днес в България на български език. Работя се, в тясна връзка с тях с имената онези, които го превеждат на български език, къде по-успешно, къде по-малко успешно.

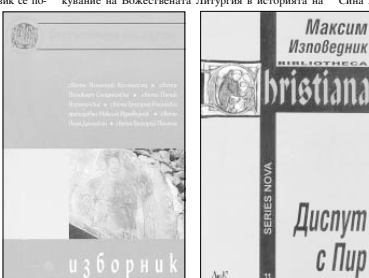
През последните години на български език се появява забележително проливение на светоцърковната мисъл, преведени от специалисти, които, няма съмнение, зарадваха сърцето на всички вярващи в страната ни. Достъпни за широк кръг читатели станаха произведенията на св. Димитрий Ареоплит, някои важни съчинения на св. Василий Велики, като „Шестоднев“, „За Светия Дух“ и др., „Пет богословски слова“ на св. Григорий Богослов, редица съчинения на блаж. Антоний Велики, „Слово за Иисуса Христа“, някои важни съчинения на св. Иларион Дамаски, Немезий Емески, св. Антоний, св. Григорий Нисийски, св. Йоан Златоуст, който по традиция е превеждан на български език още от времето на Златния век. Немалко съчинения и на по-късни византийски отци и писатели, като св. Григорий Палама, Калист Ангелски и др., станаха достъпни чрез някои периодични издания, напр. „Богословска мисъл“, „Духовна култура“, „Архив по средновековна философия“.

В тази усърдна дейност се включиха понастоящем на древните славян и хора سے завидна подготовка. Нека споменем само някои от тях, които работеха един като преводачи, а други като редактори: проф. Т. Коев, проф. Ив. Димитров, доц. Иван Христов, доц. Лидия Денкова, доц. Вл. Атанасов, доц. Ана Николаева, доц. Д. Димитров, проф. Н. Божидар, проф. Г. Каприн, проф. К. Янакиев, Румен Стоянов, о. А. Вълчанов, Никола Антонов, Петър Роголски, Анастасия Делчева, Яна Букова, Стела Терийска, Александър Капшомов, Росси Тенева, Евгения Митрева. Всички те се намесиха през последните петнадесет години да работят на Господната нива от чисто ситуациално. Героическите имена станаха обичайни и търсени не само заради своите преводачески и редакторски изяви, но и като хора, които раждат текстове, които имат значение по важни въпроси от нашата действителност и по сходни начини държат формата на познание-ориентири за четящите и мислещи хора в страната.

Мисля обаче вярно е за преведите на български език на св. Максимовите творения. Отделили малки откъси от неговите съчинения са преведени още през Златния век. На съвременен български език обаче първият опит бе направен едва през 1994 г. от Яна Букова, която, тогава още студентка, прежда „За душата“ (Първ. изд. на св. Максима и го публикува в първия брой на „Архив по средновековна философия“ – тогава периодично списание по философия. Преводът е точен, максимален и изпълнен с латинизми, което се обяснява от факта, че преводачката, бидейки тогава студентка по философия, и познавала по-скоро западната философска традиция, навлязла в България през ХХ век и борещая изключително с латинизми и гер-

манизми. Тя не е използвала по-древната наша богословско-символическа традиция, която е обвързана с гръкоцирковната византийска богословска понятишност. Добри думи имаме да кажем и за преведите на „РАЗЛИЧНИ ДЕФИНИЦИИ“ – Орыска theological et rometica, XIV, извършени от проф. Г. Каприн и публикувани в „Архив по средновековна философия“, т. VII. Тексти с снабден с пароними и компетентни бележки и дава по-важните гръцки похвати в скоби, което е твърде уместно и спомога за допълнителна ориентация, и балансира латинизмите, използвани при превода, чрез вкарване на гръцките понятия в самото тяло на текста.

През 2001 г. е сборник, издаден от изд. „Омнефор“, излезе от св. Максимовото „ТАЙНОВОДСТВО“ (Мотивация – най-забележителното и проникновено тълкуване на Божествената Литургия в историята на

църковната книжнина. Преводът е направен от Стоян Терийски и Александър Капшомов, практикуващи адвокати, които благодарение на първото си образование (класическо) и досега с удоволствие се занимават със светотеческите творения в оригинал. Тези преводи си есна похвален опит да се работи единствено с извора и въпреки сложеността на езика и дълбоките богословски идеи, те са успели да предадат във висока степен вярно и разбираемо за съвременни български читатели мисълта на св. Максим Изповедник. На отделни места не е достатъчно ясно изразени неговите възгледове в съвременния български език терминология на Халкидонското вероизповедание, споменаващи и загатващи на места от светия отци. В отделни пасажии преводите са били поделени в рачително на смисъла от пунктуацията в издаването на гръцкия текст в J.-R. Migre, Patrologia graeca, който те ползвав. Въпреки това преводът притежава неспорни достойнства. Той е снабден с ценни бележки, направени от преводачите и редакторите.

През 2002 г. излезе от печат и преводът на „ДИСПУТ С ПИР“ – направен от Яна Букова и редактиран от проф. К. Янакиев. Отречено г-жа Букова е направила много зрял и точен превод. По наши сведения този сборник ще бъде преведен с незначителни промени и свързани с оригиналния гръцки текст, което е съществено от полза на четящите. Това съчинение вероятно ще се печата още много пъти в бъдеще, тъй като има особено важно значение за студентите по богословие и знаебо за всички, които се интересуват от историята на Църквата и най-вече от умението на Църквата за даване воли на Христа.

През същата година от печат излезе и още една книга, съдържаща важни съчинения на св. Максим Изповедник. Атонският манастир „Св. Георги Зограф“ издаде немалка том, подготвен от анонимен преводчик и редактор. В него са включени сани от най-ценните съчинения на св. Максим. Текстове са разделени на два дяла: 1) Богословски и подвижнически Слова и 2) Въпроси и отговори към Таласий. В първия дял можем да прочетем „Слово за подвижнически живот“, „Дъни за любовта“, „Тайноводство“ (явно преводът не следва богословската книжнина на български език, тъй като две години по-рано излезе доста по-добър превод от гръцки език на същия текст), „Тълкувание на Господната молитва“, „Към Теоними Христосит“, „Дъни за богословие и домостроителство на възмъженето на Сина Божия“, „Различни богословски и домостроителствени дъни“ (два дъни), списък съчиненията си на гръцки, а на не руски език. Това като издавател е Атонски манастир, което предполага малко по-отговорно отношение към текста, превода и най-вече към каква мястата на печат отне, списък съчиненията си на гръцки, а на не руски език. Още повече, че днес в България не можем да се оплчам от липса на специализирани в областта на гръцкия език. По отношение на втория дял, „Въпроси и отговори“, туртурата, направена преди две години, в България имаме едина от най-развитите гръцки филологически науки в света.

В началото на това е приложено „Житие на св. Максим Изповедник“, но не е ясно кое място е съставено от някой наш съвременник, необходимо е това да се отбележи. В крайна сметка съветите отци не криели имената си, напирати – анонимите текстове обявявали са мисли еретиците – писатели, ариани, богомилци и др. За разлика от по-ранните преводи, издадени от същото издателство, в този том явно е положена сериозна редакторска работа и езикът определен е по-ясен и лек за четене, от превода на „Добролюбие“ например. От друга страна, при превода на неговите възгледове в съвременния български език понятия преводите не са били неподходящи и явно, са силно повлияни от рускоцирковната терминология, което издава слаба богословска подготовка. Например често са използвани неясни изрази, които на места се превежда „обърнато“, а на други места „шпота“, което би шокало читателите без солидна богословска подготовка. На места пък явно преводът е превеждан механично, без да разбира смисъла на казаното от светия отци, което поставя читателя в несигурност за истинската мисъл на св. Максим, един от най-проникновените отци на Църквата.

От друга страна, към текста са приложени поборби (пък анонимни) съществено и положително явление, тъй като те спомога за по-добро познаване на проблематиката. Все пак издателите оказали една сервизна работа на редактора, коректора и художника на корицата. Писателите, макар да разполагат с голям брой, и нещо, което липсва на повечето църковни издания в България. В крайна сметка ясно нещо в една книга – превод, редакция, корица – издава отнорменому състраданията си на онези, които се наема да я издава.

Какъв празник е *Свети Три светители* и защо се чества като празник на нашите боголюбиви цехи?

Светите трима свители са Василий Кесарийски (+379 г.), Григорий Назиански (+390 г.) и Иован Златоуст (+407 г.), които имат особено голяма роля в историята на Църквата, а тяхното влияние, чрез беснението им трудове, е неслучайно

възраждане на културния и интелектуален живот във Византия; наблюдаваме се устойчива тенденция на обръщане към античното културно наследство както в изкуството, така и в науката и книжовността. Време, в което се преосмислят постиженията на сциентична святост, вече пречупени през призмата на християнското мислене и без този страх на древните раннохристиянски времена от догос с епископска кул-

турно време преди началото на поста Църквата има възможност и ни призовава да започнем подготовката. Ние се обгитаме за всяко важно събитие от първоначално голямо значение, което е празници и за поста – чрез предизриганията пред негодателите селския пред пост. Това е характерна черта на православната дигургическа традиция. Защо? Защото Църквата притежава дълго изследователско проричане за съзнателна на човека при-

което трябва да приемем, когато се устремяваме към Бога. Човек, който никога не е повярвал, че е прогнен от Бога и от истинския живот, никога няма да разбере за какво говори християнството. И онова, което се чувства съвсем „до ма си“ в този свят и ни-

не да се върши назад, да придобие отново изгубения „дом“.

И аз съм възбуден от Бога богата дарове: преди всичко самия живот и възможността да му се наслаждавам, да го изпитвам със сърцето, любов и знание; а след това – в Кръшението – Новия

ПОДГОТОВКАТА ЗА ПОСТА

не е изпитвал изгнаничката мъка по другата Истина, никога няма да разбере що е **раважение**.

Често покаянието се свика да разглеждаме, като обективно изобрение на грехове и прегрешения, подобно на признание на виновни при предаване от закона обобщаващо и неопределяемо. Изповедта и опрощението на греховете се разглежда като нещо юридически законно. Но при това се пропуска нещо съществено, без което и изповедта, и опрощението на греховете са лишени от истинско значение и сила. Това „нещо“ е тъкмо чувството за отдалечаване от Бога, от радостта на обичуването с Него, от истинския живот, съладен с дарен на от Бога.

И действително никаква не е трудно да си припомним времето на изповед, че си не спазвал постите, че си пропуснал сутрин или вечер молитвите, че си се съзрял.

Но следвам друг и следвам да осъзнаем, че съм се отделил и съм загубил своята духовна красота, която съм далече от истинския си „дом“, от истинския си живот, и че в самата ми жизнена същност нещо драгоценно, което и преразкъсо безнадолга е разчупено. Онова, което тъкмо това съзнание, единствено то е истинското покаяние и в същото време горещото желя-

Живот, Самия Христос, дар на Светия Дух, мира и радостта на Царството Небесно. Аз съм получил знаяно за Бога и аз съм знавал, че съм останало, силата и възможността да се превърня в един от синовете Божии. И всичко това същият аз, и пред възможността да пребуя не само заради да гребем надгребни грехове и прегрешения, а поради нагубенето от всички грехове – този, че съм загубил своята любов към Бога и съм предочил „далечна страна“ при прекръщение до ма на

Църквата ми напомня за изоставеното и загубеното. И слушайки нейния глас, аз си спомням, че съм изгубил ден се пее: „Аз безумно се отдалечил от Провата Отеческа слава, превалил с грешениями делото ми богатство. Ала въззовавам към Теб с гласа на блудния син; съгрянах аз през Теб, съгрянах Отец, прииди ми, каяния се, прииди ми, каяния един от намишните Ти“.

Когато си спомням всичко по този начин, аз имамiram в себе си и желанието, и сила да се завърна: „...ще завърна при шедрия Отец и ще съм един от намишните Ти“.

Трябва да се обирне внимание на една от литургическите събития

на Неделята на Блудния син. На третият, след радостните и тържесвения псалми на полямата, неслучайно в изгубения с гласа псалом 136: „Прокриете Византия – там седяхме и плачехме, кога си спомняме за Сион...“ Как да пеем Господна песен на чужда земя? Ако те забравя, Иерусалеме, нека ме забрави десетина ми, нека прииде един към о нещото ми, ако те не помня, ако не поставя Иерусалем начело на моето съзнание.

Това е псалом на изгнаничеството. Нека си спомняме за Вавилонския плен, спомняйки си за своя свят град Иерусалем. Този псалом завива и става псалом на човека, който е осъден, че е прогнен далеч от Бога, и съзнавайки това, отново се превръща в онова, което никога няма да намери пълно удовлетворение в грешния свят. Защото по своето естество и прование този винаги търси, подобно на странствувал поклонник, Съвършенство.

Този псалом се пее още два пъти – в последните две неделни предпосветия. Той разкрива значението на поста като поклонничество и на поклонничеството – като завръщане в дома на Отца.

Прот. Александър ЦИМАНИИ
Иг., Велика пост*

Празникът

Свети ТРИ СВЕТИТЕЛИ

от православната духовност и до днес. Те се увърждават още през V в. като класически автори в християнската книжнина, изразявани с точност съществува на Църквата. Имено и автор през XI в. много християни в Константинопол, събразно светията, когато предпоставят като небесни закрилници, начелени да се наричат по групи, подобни на партии, следващи имената на тримата отци – „аскитски“, „григорийски“ и „иованитски“. Тази изразява тенденция в развитието на духовния живот скоро била прекратена с въвеждане на общото им честване на 30-посветата от Константинополската патриаршия през 1076 г. Благоговенно предание говори, че те тримата се явили във видение на Йоан, митрополит на гр. Елваста (И. Мала Азия), който известел за това самият патриарх.

Последно този ден започва да се обръщат като празник на гражданско образование и книжовност. Това не е случайно. По времето на император Алексий Комнин (1081-1118 г.) и неговите наследници се наблюдава

тура и наука. Това проследимостта на древното наследство на античния свят виждаме още в делото на св. патр. Фотий (IX в.) и неговите ученици и последователи. Това е спом, в което Источната Църква решително се обръща към своите древни отци, писали през „Златния век на светоческата писменост“ спомата, в която живеят тримата свители – Василий Велики, Григорий Богослов и Иован Златоуст.

В новото време, през началото Възраждане, повечето образовани българи са възлюбени грашки възпитаници на Патришната Школа на Великската патриаршия в Халки, Атонската, Атинската университет, Благосветенската школа в Смирна и редица други грешки селища училища. Те честват *Свети Три светители* като празник на ръководното образование и култура. По същото именно такива българи премащат празника на светите трима светители като официален празник на боголюбивите училища в България.

Светослав РИГОЛОВ

Познавайки изостатичността съществено и укажана „светски характер“ на нашия живот, Църквата познава и нашата несвободност бързо да се променим, да преосмисляме от едно духовно състояние към друго. Поради това дълго преди началото на истинския пост на поста, тя обръща нашето внимание върху важността му, призовава ни да развнимся да живеем и да ни го развнимся. Тази подготвка продължава в течение на пет седмици, предшестващи поста, като всяка една от седмиците е посветена на някоя от основните страни на покаянието.

Първото възстановяване на поста става в **Иванделното Евангелие за Захек** (Лука 19:1-10). Това е историята на човека, който е бил твърде мръсен и неговият син идва да Исус, но желанието му да Го види е било толкова силно, че го закарва на покрива, той се ползвал на Исус. Исус отговорил на неговото желание и възлязл в дома му. Такава е първата тема – за посветяване на покаянието.

Следващата неделна се нарича **Неделя на Митари и Фарисея**. В навечерието на този ден, на следния ден се отвари Постният триод – книга за боголюбивостта през Великия пост, и към общите неделни статуйки и канони се прибавят тези на Неделята на Митари и Фарисея. Те са посветени най-вече на смъртното състояние с необходимост за истинското явяние.

През третата неделна неделна седни на Великия пост съзнание **пригича за Блудния син** (Лука 15:11-32). В пригичата и в стихирите на този ден се говори за покаянието на човека, запянал се по самолюбиво изгнание. Разказано е за създания (морално заблуден) съ човек, който отстъпвал „далечна страна“ и там провадил всичко което имал. Далечна страна – това е определено за състоянието на човека,

НОВИ КНИГИ

Излезе от печат сборник с проповеди на светецун Йован КАРАМИХАЕВ

Книгата със заглавие „ИЗКАЧВАНЕ НА ТАБОР“ е издание на Евровиския издателски център към храм „Св. Кирил и Методий“, София. Удоволение е да се издава и в изданието „Същност Сиенския митрополит Йоанкиев“.

В нея са включени изречения, проповеди, лични и дружа проповеди. В тях се поричават душевните недъзи, като с много любов и максимално признание християнския ктм отношение и покаяние.

Авторът е възлюбеният претованител на оловната и митрополитския отивка в София, който духовно се минарива, а понастоящем е споровиския свещеник в старината старинна храм „Св. София – Премислост Божия“.

Град Охрид

Салузавата крепост

Църквата „Св. Климент Охридски“

Пътеници ОТ МАКЕДОНИЯ

СВЕЩЕНИЯТ ГРАД ОХРИД

Сбогуваме се с Нерези и обратно през Скопие продължаваме към българския Йерусалим – Охрид, разположен на северозападния бряг на Охридското езеро. Там ниека е имало повече църкви и манастири, отколкото къщи.

Очарованието на града идва от прекараното Охридско езеро, което е най-голямото и най-голямото езеро на Балканския полуостров. Простира се на площ от 350 км², като максималната му дължина е 32 км, а ширината – 16 километра. Средната му дълбочина е 286 м, а най-голямата достига над 320 метра. Водата му е кристало чиста и при добро осветление може да се види дълго до 25 м дълбочина.

Историята на града вървява много от дълбока древност – през античността неговото име е Ланцида. Той е епископско седалище още от първата половина на IV в. През V-VI в. в Охридската католическа архиепископска кафедра се забелязва силно и припадъкът. Едновременно с Аспарухова България тук се ражда още една българия, онована от хан Кубер, брат на хан Аспарух. Той пристига в мџта прекарано място с 60 хиляди войници и семействата им. Вероятно по мџта време

Църквата „Св. Иван Канео“

Останки от антични храм

Църквата „Св. Никола Благички“

става и промяна в името на града със славянското „Охридъ“. По-късно мџ е един от главните градове на Деволяската комитат. През 865 г. хан Борис покръпства своя народ и нагърва християнската религия официално на българското княжество. За пръв път Охрид е споменат през 879 г., когато епископ Гавриил вџа указание в местния Цариградски събор от 879-880 година. Свџ е споменат през 879 г., когато епископ Гавриил вџа указание в местния Цариградски събор от 879-880 година. Свџ е споменат през 879 г., когато епископ Гавриил вџа указание в местния Цариградски събор от 879-880 година.

Официално от 997 г. Охрид става и столица на българската църква. На върха на хъма (кадето днес е Старо зраг) цар Самуил построява мошна крепост, в която вџа вџа до свџршва си (6 юни 1014 г.). Охрид става и последното седалище на Първата българска патриаршия – от 980 до 1018 г., а след мџва – център на Охридската българска архиепископска кафедра (1018 – 1767 г.). По времето на цар Калоян, през 1203 г. Охрид е отнџво в пределите на българската църква. Към 1334 г. сръбският владетел Стефан Душан вџва џва областта към сръбџавата см. След разпадането на Сърбия Охрид преминава

в ръцете на местни феодали. Една от мџа – Андрей Грџа, дори се мџмџне. През мџва време усилено се стрџват и украсяват много църкви (около 40), а по изморанна бряг на езерото се основават мџнашески обители.

Около 1375 г. почти без съпротива местните феодали предават зрага на турците. На мџсто џа част от голямите старинни храмове, коу-

мо са озбрани и разрушени, се издџват џкама. През периода на Възраждането зрагџта става един от центрџевите на българското просветно и църковно џживяние. След създаването на българската екархия (1870 г.) от 1874 до 1913 г. Охрид става мџтрополитско седалище.

Сводџа
Текст и снимки:
ст. м. с. д-р Христо
ТЕМЕЛСКИ

АБОНАМЕНТНА КАМПАНИЯ 2007

Продължава абонирането за „Църковен вестник“ – официалното издание на БИЦ

„Църковен вестник“ е издание с традиции в отразяването на живота на Православната църква. В него џможете да намерите официалните извџвления на Св. Синод, анализите по актуални проблеми на Църковния общество, новините за видни духовници и бџословци, пътеписи, пошани из мџсто на старинни, информативни за мџта и џдџшва.

През новата година екалџта на „Църковен вестник“ остана отворен за проблемите и вџпросите на шџтните читатели и ще продължи да публикува тексти, материали, отпџани и колективџа.

Как да се абонираме за „Църковен вестник“: 1. В редакциџната на адрес: София 1000, ул. „Оборуже“ № 4, Св. Синод; за Издателството: 2. Като изпратите поштенска записка на адреса на редакциџната, с тџточна џа адрес; 3. Чрез поштенска записка на џваковата сметка на Синодалното издателство: НВБ Бџолия, клон Европа – София, ул. „Алабџан“ № 58, IBAN BG 59 BACX 9660 1018 1470 18, БџС код: BACXBG9F.

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“

Посочете периода от време,
за който искате да се абонирате

Име
Презиме
Фамилия
гр./с. п. код
џбџ.
џбп.
ж.к.лџп. №. џп.
вх. ап. џџџ. телп.

Изпратете на адреса на издателството попълнения талон за абџнамент с приложен документ за платен абџнамент (банково борџерџ или поштенска записка).

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2007 г.

Църковен вестник“	св. Лулавна културџа“
1 година – 21,90 лв.	1 година – 18,90 лв.
6 месеца – 10,50 лв.	6 месеца – 9,00 лв.
3 месеца – 5,25 лв.	3 месеца – 4,50 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИџТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборуже“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛ: Танџка Тџнчева Христова
е-mail: xpress@divergent.net
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИџА
Рекламите се отпџрџват:

Банкова сметка на Синодално издателство на БИЦ
НВБ Бџолия, клон Европа – София, ул. „Алабџан“ № 58
IBAN BG 59 BACX 9660 1018 1470 18
БџС код: BACXBG9F

Сумите да се изпратят с поштенска записка или по банковата сметка,
екалџта да се џвакват поштенски адрес с попълнен код на поштенска записка!